

«La meua parella em va dir: 'Crec en tu. Fem-ho junts'»

–França, Alemanya, Holanda, el Regne Unit, Tailàndia. ¿Té 35 anys?

–Vaig néixer el 4 d'octubre de 1978. Els primers cinc anys els vaig passar a Ripollet, i després me'n vaig anar a viure amb la meua àvia a l'Hospitalet.

–I se'n va anar de Barcelona molt jove.

–Als 19 anys me'n vaig anar a França. Volia estudiar francès, aquí m'havia format com a hostessa perquè volia aprendre idiomes. A França feia de cangur. Després vaig estar uns vuit mesos a Alemanya aprenent alemany.

–Esperi, ¿quants idiomes parla?

–L'alemany no el parlo gaire bé perquè me'n vaig anar a Holanda, on vaig estar dos anys. Parlo holandès, que m'agrada molt.

–¿I a Holanda?

–Durant una setmana que vaig baixar a Espanya vaig conèixer un fotògraf holandès, i me'n vaig anar amb ell. Al principi posava per a ell, però el que m'agradava era fer la foto. ¡Li parlo de 1999 i el digital no existia! Recordo els químics a la boca.

–I treballava

–Sí, en un *call center*. Després me'n vaig anar a Nike.

–Tenia 21 anys. ¿Quines diferències hi ha entre els joves que se'n van ara i els de la seva generació?

–Em sembla bastant similar. Jo estava enfadada amb el que veia. Era una *niñata*, però veia un país endarrerit. El comparava amb els

DANNY CAMINAL

Sílvia Serra

És pintora, fotògrafa, té dos fills, un en camí, i ha viscut a mig món.

PER
Catalina
Gayà

països de fora: educació, oportunitats, justícia, poder adquisitiu, atur... No en volia formar part i volia veure altres cultures. Vaig estar cinc anys fora.

–Segueixi.

–D'Holanda, a Dinamarca. Allà em vaig adonar que els països avançats també tenen carències, i amb qui era la meua parella vam decidir anar a un país en vies de desenvolupament. Vam anar a Tailàndia, on vaig treballar en una escola com a mestra en anglès.

–I torna.

–Em vaig quedar embarassada a Tailàndia. Volíem anar a Costa Rica, però ja no volia ser

Willy Fogg amb una criatura i ens en vam anar a Londres, on va néixer el meu fill. Vaig tornar a Espanya com una cosa temporal, i ja fa més de 10 anys que sóc aquí.

–Va trobar feina.

–Sí. Parlo idiomes, així que va ser fàcil, però aquelles feines m'avorrien molt.

–¿Com torna a l'art?

–El 2009 vaig conèixer el Sergio, la meua parella, i em va dir: «Crec en tu. Fem-ho junts». Llavors feia de secretària de direcció i era infeliç. Em preguntava: ¿Per què visc la vida d'una altra persona si costa tant viure la vida d'un altre?

–I munten una galeria d'art.

–Vam muntar The Attic, al carrer de Mirallers, quan tothom abaixava persianes.

–¿Va funcionar?

–Sí i molt bé. Tothom em deia que no funcionaria, però vaig viure quatre anys de la galeria. L'acabem de traspasar, però per un tema personal meu.

–¿Com vol complir els 36 anys?

–Vull fer-los aquí, però canviaria moltes coses. Som un país de gent que es queixa als passadissos i que perd la força queixant-se.

–Segueixi.

–Jo crec que les teves aspiracions te les treballes tu i que no pots dir «el país no em deixa». No pensis que el que li passa al veí et passa a tu, perquè això encongeix el passadís per on has de passar.

–Ara comença una nova etapa.

–Caps de setmana al Mercantí i, entre setmana, ocupant-me de la criatura que ve i pintant a casa. I viatjaré una setmaneta per fer fotos. ≡

gentecorriente@elperiodico.com